

РЕШЕНИЕ

№ 11170

гр. София, 22.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13422** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Н. Д. Н., гражданка на И., Паспорт №: V6647834, с адрес: ТС 75/468 Johnpaul Lind Nagar, Poonthura P O, Trivandrum, 695026, Kerala, India, чрез пълномощника си адвокат Г. К., адвокат от Бургаска Адвокатска Колегия, с адрес за съдебна кореспонденция [населено място], [улица], ет. 3, против Отказ за издаване на Виза ТИП „Д“ от 24.11.2025 г., връчен на 28.11.25 г., по заявление за виза, подадено на 19.09.25 г., постановен от Г. Г.-КДЛ в Консулска служба при Посолството на Р. България в Д.-И.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, тъй като жалбоподателката не отговаря на изискването на чл. 24в, ал.2, т.2 от ЗЧРБ, защото от извършената проверка и справки в Университет "Проф. д-р А. З." е установено, че легловата база е била запълнена и учебното заведение не може да осигури общежитие на чужденката и не са представени доказателства за осигурено жилище.

С жалбата се твърди, че отказа е незаконосъобразен. Мотивите за постановения отказ, че след извършена проверка и справка в Бургаски държавен университет "Професор доктор А. З." е установено, че легловата база е била запълнена и учебното заведение не може да осигури общежитие на чужденец, не кореспондира с възможността на университета да осигури общежитие видно от представените към жалба доказателства. Иска се съдът да отмени отказа за издаване на Виза ТИП „Д“, да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, съобразно задължителните указания на съда, както и да присъди направените съдебно деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката Н. Д. Н., чрез адвокат Г. К. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К.. Адвокат К. счита, че постановления отказ е неоснователен. С оглед представените доказателства счита, че е нарушено правото на образование на жалбоподателката. Моли съдът да отмени постановления отказ и да даде указания за издаването на виза тип „Д“ на жалбоподателката.

Ответникът Г. Г.-КДЛ в Консулска служба при Посолството на Р. България в Д.-И., чрез Е. К., ЮРИСКОНСУЛТ В ДИРЕКЦИЯ КО НА МВнР – редовно призован, не изпраща представител.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 19.09.25 г. жалбоподателката е поискал от консулска служба при посолството на Република България в Д.-И., да ѝ се издаде виза тип "Д", във връзка с подадените от нея документи за обучение в бакалавърската програма „Хранителни биотехнологии“ през учебната 2025-2026 година.

Разпоредбата на чл. 24в, ал.1 от ЗЧРБ дава възможност за получаване на Разрешение за продължително пребиваване до една година на чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението, а ал. 2 предвижда, че заявление за получаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи по образец съгласно правилника за прилагане на закона и към него чужденецът прилага:

1. копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, визата по чл. 15, ал. 1, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ;

2. доказателства за осигурено жилище.

Именно, затова че жалбоподателката не е представила доказателства за осигурено жилище е постановен обжалвания отказ за издаване на Виза ТИП „Д“.

В случая не се спори, че по заявлението на жалбоподателката е издаден процесният отказ за издаване на виза "Д", издаден от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Д.-И.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателката не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;

налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка на Европейския

съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 17/23.09.25 г. на посланика на Р. България в Д.-И. и Заповед № 95-00-26/16.01.25 г. на министъра на външните работи, с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран.

Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби без други мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, а именно Становище на сектор „Миграция“–бургас, рег. № 5382р-7015/20.11.25 г., от което става ясно, че апликантът не изпълнява изискването на чл. 24в, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като от извършената проверка се установило, че в Университет „Проф. Д-р А. З.“, легловата база е запълнена и учебното заведение не може да осигури общежитие на индийската гражданка, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателката, няма осигурено жилище.

Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза "Д" е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателката реално не пребивават в страната, няма осигурено жилище и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал няколко от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17, т. и т. 24 ЗЧРБ се отказва издаване на виза на жалбоподателката, защото са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта и условията на заявеното пребиваване и автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или

намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шингенското пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от дирекция „Миграция“-МВР Становище, става ясно, че апликантът не изпълнява изискването на чл. 24в, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като от извършени справки в Университет „Проф. Д-р „А. З.“ става ясно, че легловата база е била запълнена и учебното заведение не може да осигури общежитие на индийската гражданка, предвид това става ясно, че е правилен и обоснован извода на административния орган, въпреки, че от представената справка от ДАНС е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като жалбоподателката не е била идентифицирана като заплаха за националната ни сигурност.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на общественения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържанията се правни изводи са били

надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ.

Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опровергава от оспорващата по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателката не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище, което е отрицателно за уважаване на заявлението, което на базата на документите по преписката е достатъчно основание за постановяване на обжалвания отказ. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателката.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. Н., гражданка на И., Паспорт №: V6647834, с адрес: TC 75/468 Johnpaul Lind Nagar, Poonthura P O, Trivandrum, 695026, Kerala, India, чрез пълномощника си адвокат Г. К., адвокат от Бургаска Адвокатска Колегия, с адрес за съдебна кореспонденция [населено място], [улица], ет. 3, против Отказ за издаване на Виза ТИП

„Д“ от 24.11.2025 г. , връчен на 28.11.25 г., по заявление за виза, подадено на 19.09.25 г., постановен от Г. Г.-КДЛ в Консулска служба при Посолството на Р. България в Д.-И., издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.